ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IX. № 112 (968)

СУБОТА

21 ВЕРЕСНЯ 1968 РОКУ. Ціна 2 коп.

Кіровоградська обласна бібліотека ім. Д. І. Чижевського

Літопис славних справ

створює комітет ЛКСМУ жданівського заводу «Азовсталь». Він відривається спогадами ветеранів праці про героїчні звершення комсомольців 30-х років, які будували південну Магнітку, а останні сторінки заповнено рапортами про подарунки, зроблені молодими металургами на честь золотого ювілею комсомолу.

Комсомольсько-молодіжні бригади першої і шостої доменних печей, десятого і одинадцятого мартенів достроково виконали свої зобов'язання. Вони виплавили понад десять тисяч тонн чавуну, майже п'ять тисяч тонн сталі понад план. Молодь підприємства відпрацювала на недільниках чотирнадцять тисяч людино-годин, зібрала шість тисяч тонн металевого брухту і внесла в фонд будівництва монумента комсомольської слави міста дванадцять тисяч карбованців.

У літопису можна прочитати також про те, як юнаки і дівчата своїми силами спорудили багатоквартирний будинок для молодожонів і збудували спортивні споруди, як молоді друзі книги розповсюдили в цехах і на книжкових базарах літературу більш як на 21 тисячу карбованців.

(РАТАУ).

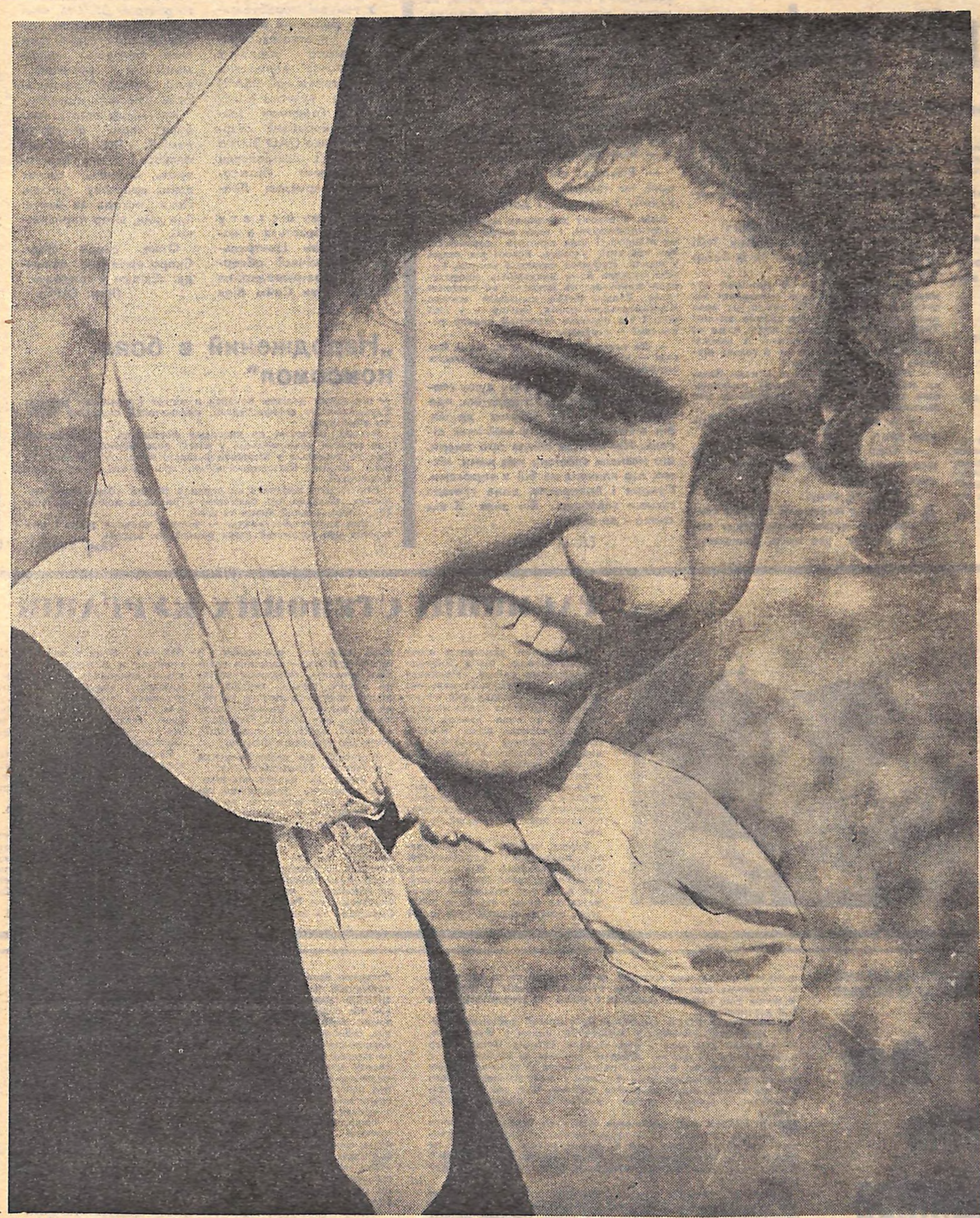

ФОТОКОНКУРС „Промінь-68“ СТЕПОВИЧКА.

Фото А. ДІБРОВНОГО.

ДОБРА ЗЕМЛЯ ДОБРОВЕЛИЧКІВКИ

ЕКСПЕДИЦІЯ «ЧЕРВОНІ ВІХИ»

СЬОГОДНІ експедиція «Молодого комунара» в Добровеличківському районі. Почавши свій шлях від берегів Дніпра, вона пройшла вже по території дев'яти районів області. І тут, на Добровеличківщині, як і скрізь у нашому степовому краї, юнаки і дівчата готують гідний дарунок півстолітньому ювілею Ленінського комсомолу. В тому дарункові і грізне «Дайош Перекоп!» перших комсомольців району, і перша борозна на вільній ниві, й атака воїнів-земляків під Сталінградом, і знову перша борозна на звільненій від ворога землі, і сьогоднішня борозна, борозна ювілейного року. Борозна, борозна... В усі роки вона — початок і вінець хліборобського року, бо хліб — то головне багатство району. Руки сильні, молоді вміють його викохати, вміють його подати до столу...

Люди, добрі душею, живуть на Добровеличківщині. Мабуть, і райцентр назвали тому Добровеличківкою. І села навколишні, тепер іншого району, теж походять від слова «добре». Добра, Добрянка...

Добрі люди цього краю до свого друга, до бажаного гостя. А до ворога вони ставали твердішими від сталі. І сьогодні, як і сорок літ тому, коли вперше плуг розорав межі дрібновласництва, добровеличківець — хлібороб, трудар. І ці дві дати — 1925 і 1968 роки, — про які сьогодні піде мова, — то дві віхи на хліборобській ниві Добровеличківщини.

перекличка

РУКУ ТОВАРИШУ

ДВА УДАРНІ ТИЖНІ

Вже так повелося: яка б кампанія не проводилась, комсомольці — перші помічники у хліборобів села. Так і цього разу. Варто було Петру Феоктистовичу Недвизі (він голова колгоспу) натякнути, що потрібна підмога молоді на заготівлі силосної маси, як колгоспна комсомолія подала свою руку. Негайно було скликано збори. Тут створили молодіжний екіпаж. Очолив його тракторист Павло Короїд. Діяла і спеціалізована бригада. Два тижні від зорі до зорі працювали комсомольці.

Колгосп імені Кірова першим у районі закінчив силосування кукурудзяної маси. Руками молодих в траншеї закладено 4500 тонн поживного корму для громадської худоби.

Л. ПАСНІЧЕНКО, секретар Устинівського райкому комсомолу.

БЕЗ РЕКЛАМАЦІЙ

І знову підсумки соціалістичного змагання порадували всіх: наша комсомольсько - молодіжна бригада заощадила вже близько 400 карбованців. Це на таку суму зекономлено запасних частин, палива та мастил.

Пам'ятаю, як з початку року колективи бригад брали зобов'язання. І ми теж. Адже ж рік ювілейний, комсомольський. Хотілося зробити більше, краще. Намітили багато пунктів. І зараз вони виконуються.

Хлопці трудяться без рекламацій, змінні норми виконують на 130 — 145 процентів.

Л. КОШЕЛЄВ, бригадир комсомольсько - молодіжної бригади Олександрійського авторемонтного заводу.

НИВА ОДДЯЧИТЬ

Роблячи останні підрахунки, механізатори бригади дещо розчарувались: цифри були нижчими, аніж намічали. Не дивно, звісно: рік був трудний. І все ж земля оддячила за наші старання. На кожному з 882 гектарів ми зібрали по 19,4 центнера зерна. Ячменю вродило по 22,6 центнера. В державні засіки ми вивезли 119945 пудів хліба.

Сподівання на наступний рік у нас теж неабиякі. Готуючись гідно зустріти 100-річчя від дня народження В. І. Леніна, ми хочемо мати на гектарі двохсотпудовий урожай зернових. Хлопці завчасно підняли зяб, працює спеціальна бригада по заготівлі та вивезенню на поле місцевих добрив. Діє знову школа хліборобської майстерності.

В. МОТОРНИЙ, бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району.

⊙ На конкурс імені Юрія ЯНОВСЬКОГО

Вогненний слід

БАЛАДА — *Микола СТОЯН*

Ти знаєш, дорогий читачу, як кінчається балада? Тієї суворої правди нікому не заперечити, не змінити. Та зорі не гаснуть. Вони залишають на голубому небі вогненні сліди... Зорі не гаснуть....

НА ЗЕМЛЮ скрадався вечір. Огортав сутінками хутір у степу, невеличку фортецю у вишняках, у заростях колючого терну.

Зовсім недалеко, біля обагреного ліска, цілісінький день не змовкала стрілянина. Оточені денікінцями червоні бійці вмирали, але не здавались. Кілька десятків солдатів Революції відбивали атаки цілого батальйону.

На заході сонця баталія втихла. А на дорозі до хутора з'явилися вершники. Від ударів копит мерзла земля гриміла. Вершники зупинились перед ворітьми, перед дубовою брамою з червоним тузом на обох половинах; спішився невисокий офіцер у заляпаній кров'ю шинелі. Нічого не дала йому природа — ні зросту, ні вроди, ні доброти серця. Он і сьогодні на шинелі недарма кров — пристрілював поранених бійців.

На ганок вискочив старий огрядний чоловік, блиснув лисиною, відкрив браму і закричав:

— Сину! Микито!

— Я, я, батьку! Приймеш?

Обійнялись, розцілувались. Батько відступив, запитав:

— Ти звідти, від ліска?!

— Звідти!

— Заходь. На кухні тепла вода.

— А моїх солдатів пустиш?

—Таке питаєш!

Не минуло і півгодини, як стіл був накритий, у глиняних мисках з'явився борщ, на тарілках сало, кислі помідори, огірки, білий пшеничний хліб, а в сулії— мутна самогонка. Батько вже у святковій чорній сорочці з вишитим хрестиками комірцем налив не чарки — склянки:

— За те, сину, що не минув хати, за зустріч, сину!

— За ваше здоров'я, батьку.

Полізли руками до тарілок, захрумали огірками, потяглися дерев'яними ложками до борщу. Обоє зголоднілі (мати у сусідній кімнаті годувала солдатів) запихались їжею, та хміль вдарив у голови, обличчя почервоніли, язики розв'язалися. Першим почав розмову батько.

— Всіх там постріляли?

— Майже. Четверо сховалися в ліску. З ними й комісар.

— Комісар? Звідки відомо, що він там?

— Допитував полоненого. Не витримав двадцятого удару шомполом. Сказав, що в лісі й поранений комісар.

— Чому ж не взяли їх?

— Ніч наступає. Бачу, що й мої не хочуть лізти під кулі. А ті не здаються. Почекаємо до ранку. Лісок оточено так, що миша не виповзе.

— Схопіть — і не стріляйте!

— Я не пізнаю тебе, батьку. Тобі жаль червоної сволоти? Ти їх боїшся?

— Не жаль, Микито. Я про інше думаю. Ти знаєш, як наші голодранці носяться з Леніним? Ти знаєш, як вони вили від радості, коли ділили землю? Треба їх усіх скликати. І перед ними на шибеницї чотирьох повісити. А комісарові, наймитові Леніна, ще й голову відрубати і кинути собакам!

— Оце інша мова. Та ти в мене, батьку, молодець. Знаю — хутора, господарства не лишиш. А то пішов би до нас викорінювати комунію!

— А хто ж вас годуватиме? Хто вам дасть коней в дорогу?

— Твоя правда, батьку. Ну, ще раз по повній, щоб наша доля сміялась. Будьмо!

— Будьмо, сину!..

А ПОРУЧ, у маленькій боковій кімнатці на дерев'яному ліжку лежав і слухав усе крізь розчинені двері маленький наймит, чотирнадцятилітній пастушок Яків. Яша Хоменко. Сьогодні він не гнав коней на пасовище. Того грізного 1919 року в степах бої спалахували часто. Хазяїн замикав браму, чатував. Проїжджали червоні — дивився через щілину. З'являлись білі — широко розчиняв браму... Мав хутір, млин, вісімдесят десятин землі, повен саж свиней, п'ять корів, двадцять буйногривих скакунів. І до того табуна найняв пастушком за півпуда хліба на місяць Яшка... Яшко не раз голодний і холодний плакав на лютих вітрах у степу. Благенька полотняна одіж не зігрівала ніяк. Батько — бідняк з бідняків, без землі, без хати — пішов на фронт, на війну. Мати з трьома дітьми за роботою в наймах, за поліннням, за шиттям, тканням і сонця не бачила. Та як не трудилась, а хліба, а солі не вистачало. Не раз стискувалось її серце від жалю — та нікуди дітись, заплакала й привела Яшка до багатія:

— Візьміть його в строк.

Той очицями ощупав худу постать хлопчика, мотнув головою:

— Який він робітник? Малий ще!

— Візьміть, він у нас роботящий, не лінивий. Все він уміє — і худобу почистить, і доглянe...

Вмів. У всьому допомагав матері. І на клаптиковій-городі, і воду носив важкими відрами, і біля верстата допомагав. Хоч так хотів учитись. Всього рік ходив у школу. Навчився читати й писати. Сусіди слухали його, дивувались, пророкували майбутнє: не інакше, як писарем стане. Дядько Петро, колишній матрос Чорноморського флоту, бунтар — у 1905 році і він піднімав червоний прапор революції — сердився:

— Не слухай того базікання, Яшо! Писарі — п'явки! Як жити, то треба людям служити!

І він переклав у дитячу душу спомини про грізні бої з царатом, про страчених, але не забутих друзів. Він вчив його своїх любимих пісень. Найчастіше співав про хмари, що нависли зловісно над нами, пісню, що кликала на бій з ворогами. Сувора і прекрасна, вона ставала піснею хлопчини. Він знав її від слова й до слова.

(Далі буде).

НАПЕРЕДОДНІ СТАРТУ

РИЛЬСЬК, (Курська область). 18 вересня тут офіціально оголошено про випуск науково-дослідного і пропагандистського аеростату СРСР ВР-75 «Комсомольская правда». Того ж дня розпочато стартову підготовку до польоту, присвяченого 50-річчю ВЛКСМ.

У гондолі перебуватимуть заступник начальника льотно-експериментального відділу Центральної аерологічної обсерваторії (ЦАО) аеронавт другого класу Віктор Трофімов (командир корабля), старший інженер ЦАО Віктор Багачов і спеціальний кореспондент «Комсомольской правды» Леонід Репін.

Випуск аеростату здійснюватиметься з наукової бази Центральної аерологічної обсерваторії, розташованої на березі ріки Сейм біля міста Рильська. Мета польоту — дальше вивчення навколоземних шарів атмосфери. На борту корабля, крім наукової апаратури, знаходитиметься вимпел, спеціально встановлений для польоту комсомольською організацією ЦАО. Членам екіпажу вручено також вимпел Рильського райкому ВЛКСМ, який комсомольці району, де відбудеться старт, просили передать комсомольській організації того району, де корабель здійснить посадку.

На місце старту прибули члени випускної комісії. Всі учасники польоту і ті, хто його готують, чекають точних даних прогнозу погоди. Поки погода не балує: йде дощ, вітер поривчастий.

Отже, скоро старт. Скоро пролунає команда: «Екіпаж у гондолу».

(Кор. ТАРС).

„Народжений в боях комсомол“

— під таким девізом почався в містах і сільських районах Туркменистану кінофестиваль, присвячений славному 50-річчю комсомолу.

Фільми, включені до програми фестивалю, розповідають про героїзм комсомольців у важкі роки боротьби за владу Рад та боротьби з німецько-фашистськими загарбниками в роки Великої Вітчизняної війни, про трудові будні нашої комсомолії.

Юність віку побачить на екранах фільми «Вони були першими», «Балада про солдата», «Тривожна молодість», «Зося», «Вирішальний крок» та інші.

Серед картин фестивалю — фільми минулих років і нові стрічки про героїчний шлях радянської молоді.

(Кор. ТАРС).

ТАЄМНИЦІ СТЕПОВИХ КУРГАНІВ

На початку вересня в степу під Показовим, що в Добровеличківському районі, з'явилася група людей. Струнка невисока дівчина була серед них за головного. Це зразу стало помітно по тому, як вона давала якісь розпорядження, щось міряла. Людей цікавили давні степові кургани. І озброєні вони були не менш древнім знаряддям — лопатами.

То приїхала археологічна експедиція обласного історико-краєзнавчого музею, щоб розгадати загадки древніх степових курганів.

Перша могила, яку розкопали, виявилася пограбованою. Сотні років тому її вже хтось розкопував, грунт був зрушений. Але й по тих небагатьох прикметах та речах, які було знайдено, можна судити, що в ній було скіфське поховання. В центрі кургану — залишки великого вогнища. Обвуглені шматки дерева, кістки тварин, залишки глиняного посуду, застібка від колчана. Це найцінніша знахідка, яку Нінель Михайлівна Бокій, керівник експедиції, обережно сховала в рюкзак.

У могилі, що поруч, виявили поховання бронзового віку.

З ранку до вечора проводяться розкопки. Доводиться поспішати, щоб встигнути до дощів розкопати ще кілька могил. В археолога добрі помічники. Всі вони колгоспники з місцевої артілі. Ще вчора вони сіяли озимі, косили соняшник, а сьогодні їх направили служити науці. Коли Нінель відлучається до райцентру, вона може покластися на Василя Яковича Сологуба та Івана Івановича Стасюка. Вони з першого дня прийшли в експедицію, багато дечого навчились. Ваню Божемовського, вчорашнього десятикласника, називають археологом зі стажем. Він ще раніше брав участь у розкопках і тепер — права рука у Нінель Михайлівни.

Розкопки на берегах Синюхи тривають. Кожна нова могила відкриває таємниці, які заховані були під людей тисячоліттями.

В. ТАРАСЕНКО.

Добровеличківський район.

На фото: завідуюча археологічним відділом музею Нінель Бокій та робітник Іван Божемовський під час розкопок скіфського кургану IV століття до нашої ери (лівий берег Синюхи).

Фото В. КОВПАКА.

ДО 25-РІЧЧЯ ВИЗВОЛЕННЯ КІРОВОГРАДЩИНИ ВІД НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ

У боях біля Дніпра

(Закінчення. Початок в газеті за 17 і 19 вересня).

НЕВЕЛИКА гармата сорокап'ятка, але грізна в боротьбі з ворожими панцерниками. Батарейці старшого лейтенанта ІВАНА ІЛЛІЧА ФЕДОРКІНА під сильним артилерійським і мінометним вогнем форсували Дніпро. На березі пісок заважав рухатись, грузли колеса. Та артилеристи швидко зайняли бойові позиції і відбили контратаку гітлерівців.

СКРІЗЬ, де пройшли радянські воїни: в степу під Новгородкою і на берегах Інгульця біля Петрового, в боях за Кіровоград, у Малій Висці і під Гайвороном, вони виявляли масовий героїзм. Одним із героїв у боях за визволення нашої області став командир танка № 34 18-го танкового корпусу уродженець Калінінської області лейтенант ІВАН ВАСИЛЬОВИЧ ДУНАЄВ. 18-го жовтня він брав участь у визволенні села Зеленого. Увірвавшись у село, його танк просувався вулицями, знищуючи окупантів вогнем гармати і кулемета. Ворожий снаряд влучив у танк, та відважний офіцер продовжував громити ворога. Охоплена полум'ям машина сіяла смерть. Коли машина зупинилась, Дунаєв разом з екіпажем не залишив машину, продовжуючи вести вогонь по відступаючих фашистах. Танк підірвався разом з героями. В цьому бою танкісти знищили близько 150 гітлерівців, танк і 15 автомашин.

КОМАНДИР РОТИ автоматників старший лейтенант ПИЛИП МИХАЙЛОВИЧ АНДРЄЄВ, родом з Миколаєва, 29-го лютого 1944 року в бою за село Котовку Петрівського району разом зі своїми бійцями знищив 20 гітлерівців, а 8 захопив у полон. Відважні автоматники допомогли нашим підрозділам звільнити села Котовку і Братолюбівку. Через два дні автоматники заволоділи висотою 163,8, що біля Братолюбівки, і відбили сильну контратаку піхоти і танків ворога.

ЖОРСТОКИЙ БІЙ зав'язався біля села Верблюжки. 28-го жовтня підрозділи 13-ї дивізії визволили село, а наступного дня ворог оточив один із наших полків. Гвардійці не здригнулись. Командир полку майор ІВАН КУЗЬМОВИЧ ПОЛОНЕЦЬ зміло керував обороною, а 31 жовтня полк прорвав оточення.

ДНІПРОПЕТРОВЦІ можуть пишатися своїм земляком гвардії рядовим АНДРІЄМ ЛУКИЧЕМ ЗОЗУЛЕЮ. Цей безстрашний навідник 16 жовтня в районі Ганнівки Петрівського району, викотивши свою гармату на пряму наводку, підбив два фашистських танки, самохідну гармату, 3 міномети, 4 кулемети і знищив 70 гітлерівців.

Є ПІД ЧАС БОЮ моменти, коли залишається одне — ціною свого життя зупинити ворога. Так зробив молодший сержант НИКИФІР ЯКОВИЧ ОХРІМЕНКО, який в бою за Кіровоград, обв'язавшись гранатами, кинувся під гусениці фашистського панцерника. Ціною свого життя воїн сприяв відбиттю контратаки ворога.

ГВАРДІЇ молодший сержант БАРИ ГАЛІЄВИЧ ГАБДУРАХМАНОВ (навідник гармати 233 гвардійського артполку, татарин, член партії) виявив героїзм у боях за Кіровоград. 15 січня 1944 року південніше села Грузького ворог перейшов у контратаку. Навідник вогнем своєї гармати знищив один танк, дві самохідки і два станкових кулемети. Потім, коли закінчилися снаряди, він взяв автомат. Тяжко поранений, він не покинув поле бою, влучним вогнем він примусив фашистів залягти, аж поки не підійшло наше підкріплення.

У КІНЦІ ГРУДНЯ 1943 року німецько-фашистське командування розпочало контрнаступ у районі північно-західної частини Знам'янки. Гітлерівцям удалося дещо потіснити наші війська. Мінометна батарея 958-го стрілецького полку була відрізана від своїх частин. У селі Лисий Хутір Олександрівського району в ці хвилини бою командування батареєю взяв на себе заступник командира батальйону по політичній частині капітан ПАВЛО АНТОНОВИЧ ОСТАПЕНКО (родом з Дніпропетровщини). На горищі однієї з хат він влаштував спостережний пункт і звідти корегував вогонь батареї. Сили були нерівні. Коли закінчився боєзапас, бійці пустили в хід гранати і багнети. У цей час було пошкоджено зв'язок. Фашисти увірвалися в село. В хаті, де на горищі було три радянських воїни, розташувалось більше десяти гітлерівців. Злізти з горища було неможливо. Наступного дня, після чергової пиятики, німецький унтер-офіцер поліз на горище за «яйками». Побачивши там радянських воїнів, гітлерівець хотів крикнути, як пролунав постріл з пістолета.

Фашисти підняли тривогу. Вони дерлись на горище, та гранати і кулі влучали їх. Тоді вони примусили одного літнього чоловіка вилізти на горище і передати сміливцям наказ здатися. Місцевий житель виліз на горище і сказав: «Діти мої, робіть, як знаєте! Німці обіцяють вам життя, якщо здастеся, і спалять, коли не покоритеся. Моя думка: краще прийняти чесну смерть, ніж смерть зрадливу. Німці все одно уб'ють нас».

Капітан Остапенко відповів: «Батьку, передай проклятим фашистам: ми живими в полон не здамося!»

Німецький офіцер дав наказ підпалити хату. Червоне полум'я оповило стіни, дах. Вороги кричали: «Здавайтесь!», але у відповідь чули: «Більшовики не здаються». Німецький офіцер відкрив заслінку в печі, як пролунав вибух гранати, і він впав замертво.

Фашисти скаженіли. Вони відкрили вогонь по печі, де сховались сміливці. Капітан Остапенко наказав ефрейторові Малишеву та бійцю-розвідникові вибратись звідти і пробратися до своїх, а сам прикривав їх вогнем. Ось і остання граната полетіла у ворога. Потім офіцер почав стріляти з пістолета. Малишева і бійця-розвідника, прізвище якого залишилося невідомим, переслідували фашисти.

Інша група гітлерівців кинулась на офіцера. Він відстрілювався, аж доки не закінчились патрони, а потім взяв палаючу головешку і почав відбиватися нею. Потім сховав одного гітлерівця і разом з ним упав у вогонь. Тієї ж миті його прошила автоматна черга...

Це тільки деякі приклади героїчних подвигів радянських воїнів під час визволення Кіровоградщини. Пам'ять про героїв не померкне в віках. Кіровоградці завжди будуть вдячні своїм визволителям. Через віки вони пронесуть у своєму серці любов і шану до людей героїчного подвигу, які принесли в наш степовий край червоний світанок.

І. АРТЕМЕНКО.

ДОБРА ЗЕМЛЯ ДОБРОВЕЛИЧКІВЖИ

ЕКСПЕДИЦІЯ «ЧЕРВОНІ ВІХИ»

СИН ІЗ БАТЬКОМ РОЗМОВЛЯЄ...

Вони зустрілися майже через двадцять років. Батько і син. Обидва пишночубі юнаки, майже ровесники. Зустрілись не за святковим столом у світлиці, а на околиці Будапешта на солдатському кладовищі, серед десятків могильних плит з іменами загиблих друзів Кіндрата Чумаченка, серед яких і його прізвище. До інших приїздили сини і дочки, і Кіндрат чекав — приїде і мій Анатолій. І він приїхав. Батько й не впізнав його відразу. Бач, виріс як.

— Здрастуй, тату...

— Здрастуй, здрастуй, сину, — відказав батько, і серце його, пробито ворожою кулею, наповнила радість. — Я так скучив за рідним краєм, за степами нашими неозорими. Розкажи мені, сину, про них.

— Степи наші, тату, багаті. Родять і пшеницю і буряки, і кукурудзу. В полі господарюють трактори і комбайни, досить у колгоспі й автомашин. Вийдеш у поле — душа радіє, скрізь кипить робота. А ранком, коли над долиною стоїть туман, сплескують у ставах коропи...

— Коропи... Гарно на світанку посидіти з вудкою...

— Колгосп має від ставків чималий прибуток.

— А земляки мої, які вони зараз, сину?

— Люди в нашому селі працьовиті. Перше місце у змаганні держить комплексна бригада Юрія Залізняка. Добре працюють комбайнери Григорій Чабанов і Віктор Лазуренко. А як зберемо врожай і наступить вільніша година, в клубі відзначаємо передовиків, колгоспний хор виконує для них пісні, славить їх працю. Пам'ятаєш Онуфрія Туманенка та Олександра Залізняка? Вони шановані люди в селі, ветерани колгоспу.

— А ти ж, сину, як?

— Що ж тобі розповісти, тату? Нелегко було матері, доки я був малий. А там я закінчив сім класів і пішов працювати в колгосп. Все-таки допомога в домі. Працював і вагарем, і завідуючим клубом, і листоношею... А потім призначили мене чабаном, овець пасти. Тоді вже я був секретарем комсомольської організації. Чому саме мене обрали, коли у нас багато гарних комсомольців? Але довірили справу, значить треба не підвести ровесників.

Отож, цілий день в полі, а на вечір поспішаю в село, бо ж чекають мене хлопці. Зберемося разом і вирішуємо свої справи. У нас так і називають комітет комсомолу — штаб. То вирішуємо, як краще налагодити художню самодіяльність, то підводимо підсумки змагання, то намічаємо план озеленення села. А то й у полі знаходять, бувало, мене хлопці, коли щось пошвидше треба вирішити.

Нещодавно вручали вимпел кращого сівача Віктору Горбунову. Я бачив, як схвилювало це його. Він жодного слова не сказав у відповідь, але я знаю, що він буде працювати ще краще, щоб виправдати звання кращого сівача колгоспу. А Толя Чересленко? Нелегко йому було. Цілий рік у нього робота. То сіє озимі, то возить силос, то гній, а ввечері поспішає до школи. А оце вже має середню освіту.

Я теж не сидів, склавши руки. Візьму в поле підручники і готуюсь до уроків. І ось атестат у мене в руках.

Ростуть наші хлопці. Приємно, що вони справжні господарі землі, переконані бійці за справу, за яку ти віддав своє життя. Кращим із них ми дали рекомендацію в партію. Молоді комуністи Володимир Чересленко і Костя Кравченко не підводять нас, справляються з усіма дорученнями, які їм дає партійна організація. Обидва вони ланкові механізованих ланок.

Я — теж комуніст. Тобі, тату, не доведеться червонітн за мене. Звання члена партії я несу з честю.

— Чи ж є у тебе, сину, час для відпочинку?

— У центрі нашого села є клуб, яким завідує Килина Городецька. Є в нас свій хор, десь близько п'ятдесяти учасників. Є у нас свої співаки, актори. Слюсар Євген Крупкін, Галя Клітинська, Микола Петрович Гаврилюк — то наші «зірки». А моє улюблене заняття — конферанс. Знаєш, це нелегко, бути конферансье. Коли виходиш на сцену, залишаєш десь за лаштунками всі свої турботи, щоб донести глядачам те, про що розповідаєш, щоб зал повірив тобі. І ти знаєш, тату, це мені вдається...

... Вже й вечір опустився над угорською столицею, а вони, син і батько, не могли розлучитися. Хоч вони ніколи й не розлучались, бо в синові завжди живе батьківське гаряче серце і батькові діла, які не встиг закінчити Кіндрат Чумаченко, спіткнувшись об фашистську кулю на берегах Дунаю. Ту справу з батькових рук взяв Анатолій Чумаченко, син солдата і сам солдат на передньому краї боротьби за світле завтра.

В. ГАНОЦЬКИЙ,
спецкор «Молодого комунара».

Колгосп «Зоря комунізму» Добровеличківського району.

На фото: комсомольсько-молодіжна механізована ланка колгоспу «Зоря комунізму». Зліва направо — комбайнер Віктор Лазуренко, помічник комбайнера Іван Гуманенко, тракторист Анатолій Жамкосян, ланковий Володимир Чересленко та помічник комбайнера Віктор Повітчан.

Фото В. КОВПАКА.

МИ З „ЧЕРВОНОГО ХЛІБОРОБА“

ЯКОСЬ забарилась із сніданком стара. Поспішаю на роботу, тільки на привітання знайомих на всі боки — «Добрий ранок», «Здрастуйте». Як раптом:

— Здоров був, Іване!

І таким далеким війнуло оте «здоров був», що аж зупинився. Простягає мені руку Григорій Сологуб, ровесник мій, ще по першій артілі «Червоний хлібороб» знайомий. Привітався я та й далі поспішаю. А з думки не виходить «Здоров був, здоров був». Коли ж то було? Ага, згадав! То ще в 1930 році було. Подав тоді Григорій заяву до артілі, яка вже тоді на ноги міцно ставала, бо ж ще в 1925 році ми її організували. Конячок привів до громадської стайні, а його дружина прийшла і забрала їх. Що там у них дома було, не знаю, але ж, мабуть, жінка на своєму настояла. Став Григорій знову одноосібним господарем. Кілька разів здалеку бачив — оре свій шматок землі один, як билина в полі. А то їду якось мимо нього, гукає до мене:

— Здоров був, Іване!

Підійшов, а він мнеться, а потім:

— Що мені робити? Один я, а там люди разом, колективом.

Бачу, що набридло йому одному, хоче до гурту. То й сказав, щоб приходив до артільного двору. Наступного ранку першим прийшов і відтоді добрим колгоспником був.

Нелегко було добровеличківцям рвати пуповину дрібновласництва. А все ж колективне господарювання перемогло. Ще в 1925 році ми організували свою артіль. Назвали її «Червоний хлібороб», бо всі відчували себе червоними землеробами, господарями землі. Мене обрали головою. Спочатку заяви про вступ подали господарі двадцяти шести дворів. Вступали-бо всією сім'єю. Своєї землі було 187 гектарів. Тепер не треба було йти через куркульські землі на свій клапоть, вислуховувати докори. Тепер ми дружною сім'єю йшли на нашу землю, з піснями, веселим сміхом. А там і «фордзона» придбали, лобогрійку, молотарку. Дем'ян Щербатюк, добрий знавець техніки (він ще у пана майстром був), очолив майстерню, сам зібрав з уламків ще одну молотарку.

Одним із перших записався Іван Донець. Прийшов він якраз з армії, бравий такий, у військовій формі. Дівчину собі знайшов до душі, одружився. Не встиг і намилуватися з молодою дружиною, як послали його на курси трактористів. Повернувся Іван спеціалістом, сів на машину.

Потягнулись у колгосп бідняки. Чимала сім'я була у Кості Ковалюка, всіх треба нагодувати. Пішов на різні роботи, а його дружина Гася Тарасівна стала рахівником. Правда, рахувати тоді майже нічого було. Та якось в гурті і переборювати труднощі було легше. Подали заяви до артілі вдови Мотря Скирда і Юля Поляруш.

Є така картина — «Перший осередок на селі». Як погляну на неї, ніби бачу перших комсомольців колгоспу. І вони отак ішли по селу крізь люті погляди куркулів, крізь постріли з обрізів. Скільки разів вороги пускали червоного півня! Довелося встановити нічні чергування. І найчастіше на варту громадського добра ставали комсомольці. Відмовлялись від сну, від вечорниць. Це вони були ініціаторами демонстрацій досягнень. Пам'ятаю, виготовили транспаранти, уквітчали коней, навантажили вози зерном, буряками і пройшли маршем через усе село. Люди переконувалися, що таке колгосп, і після цього ще кілька десятків чоловік принесли заяви.

Комсомольці готували вистави, читали по хатах газети, ходили по дворах агітувати за колгосп. Бойові були хлопці! Федя Колісниченко, Георгій Гоєнко, Федот Кучерявий, Іван Бондаренко...

Ніколи мені не забути IV з'їзд комнезамів України, який відбувся в 1928 році в Харкові. Я тоді слухав виступи товаришів Петровського, Косіора, Шліхтера. Всіх делегатів з'їзду хвилювали питання про перебудову на селі, але не залишили байдужими і доповіді про першу п'ятирічку, про будівництво Дніпрогесу. Повертались ми всі додому окрилені, з ясною програмою дій. А незабаром у селі тільки й розмов було про цей з'їзд.

1930-й рік був для нас важким. Активізували свої виступи куркулі. Раз у раз вороги виводили з ладу техніку, намовляли жінок організувати бунт. Увірвалися ті в контору, почали вимагати, щоб віддав худобу. Я зразу здогадався, чиїх рук то справа. Заспокоїв жінок, вивів на подвір'я, а там стоять куркулі та підкуркульники, чекають, щоб і собі встряти. «Бач, — кажу жінкам, — хто хотів вашими руками розвалити артіль?» Ну, з жінками швидко встановився мир, а куркулів довелося прибрати до рук.

Багато часу минуло відтоді. У 1932 році я розпрощався з колгоспниками, якраз переводили мене на іншу роботу. І ось знову в колгоспі, тепер він імені XXII з'їзду КПРС. Як членові ревізійної комісії, доводиться вникати в усі ділянки господарства, бачу, якою багатою стала артіль. Зараз тільки тракторів більше тридцяти, десятки автомашин, комбайни, добра майстерня, гараж, лісопилка. Незабаром колгоспові сповниться 45 років. Бере він свій початок з «Червоного хлібороба», з якого вийшли і ми всі: і ветерани колгоспу, і молоді хлібороби.

І. ГОРБАТЮК,
член КПРС з 1930 року, перший голова артілі «Червоний хлібороб».

На фото: вгорі — перший знімок (1928 рік) на згадку про спільну роботу в артілі «Червоний хлібороб».

В першому ряду зліва — голова артілі І. ГОРБАТЮК.

Фото внизу — Іван Никифорович ГОРБАТЮК (1968 рік).

Фото В. КОВПАКА.

МЕЛЕЕКРАН

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

СУБОТА, 21 вересня. Перша програма. 9.00 — Гімнастика для всіх. (М). 9.45 — Теленовини. (М). 10.00 — «З днем народження». Музична розважальна програма. (М). 10.30 — «Смоленські дороги». Теленарис. (М). 11.00 — «Вбивство на вулиці Данте». Художній фільм. (К). 12.45 — «Здоров'я». Науково-популярна програма. (М). 13.15 — «Мал, да удал». Лялькова вистава. (Дніпропетровськ). 14.20 — «Завжди пам'ятаємо». Концерт. 15.05 — Теленарис. (К). 15.30 — Програма кольорового телебачення. (М). 17.00 — «Москва — Берлін». Телевізійний перекличк двох підприємств, які змагаються: московського «Москабель» і берлінського кабельного комбінату «Оберпепрес». 18.00 — Молодіжна програма «Погляд». (К). 18.55 — Новий художній фільм «Пансіон Булапка». (К). 20.30 — «На меридіані України». (К). 21.00 — «Літературний Чернігів». (Чернігів). 21.20 — «Лети, наша пісне». Концерт, присвячений 25-річчю визволення Чернігова від німецько-фашистських загарбників. (Чернігів). 22.00 — «Невідома». Телевізійний художній фільм. (К).

НЕДІЛЯ, 22 вересня. Перша програма. 9.00 — Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.15 — Теленовини. (М). 9.30 — «Будильник». (М). 10.00 — «Для вас, жінки». Тележурнал. (М). 10.30 — «Чарівні нитї Купавни». Теленарис. (М). 11.00 — «Піонерська естафета». (Одеса). 11.40 — Для дітей. «Світлячок починає сеанс». (К). 12.10 — Г. Нікітін — «Митя». Телеспектакль. (К). 13.30 — «ТЕК-68». (К). 14.00 — «Музичний кіоск». (М). 14.30 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (М). 15.00 — Першість СРСР з хокея: «Спартак» — «Крила Рад». (М). 17.00 — Першість СРСР з футбола: «Торпедо» — ЦСКА. (М). 18.45 — Програма кольорового телебачення. (М). 20.15 — «Сім днів». Міжнародна програма. (М). 21.00 — «Літературна вітальня». «Поетична Ленініана». (К). 21.55 — «Камертон доброго настрою». (К). 22.25 — Телевізійний художній фільм. (К).

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

НЕДІЛЯ, 22 вересня. 9.00 — Гімнастика для дітей. (М). 9.15 — Телевізійні новини. (М). 9.30 — «Будильник». (М). 10.00 — Телевізійний журнал «Для вас, жінки». (М). 10.30 — «Чарівні нитї Купавни». Телевізійний нарис. (М). 11.00 — «Піонерська естафета». (Одеса). 11.40 — Для дітей. «Світлячок починає сеанс». (К). 15.00 — Хокей: «Спартак» — «Крила Рад». 17.00 — Футбол: «Торпедо» (Москва) — ЦСКА. 18.45 — Молодіжна програма «Райдуга». (Одеса). 20.15 — «Сім днів». Міжнародна програма. (М). 21.00 — «Поетична Ленініана». (К). 21.55 — «Камертон доброго настрою». (Харків). 22.25 — Концерт.

НА ВАШЕ ЗАМОВЛЕННЯ

С ЧЕГО НАЧИНАЕТСЯ РОДИНА

На екранах області демонструється фільм «Щит і меч». До редакції надходить чимало листів з проханням надрукувати пісню з цього фільму.

Музыка В. БАСНЕРА
Слова М. МАТУСОВСКОГО

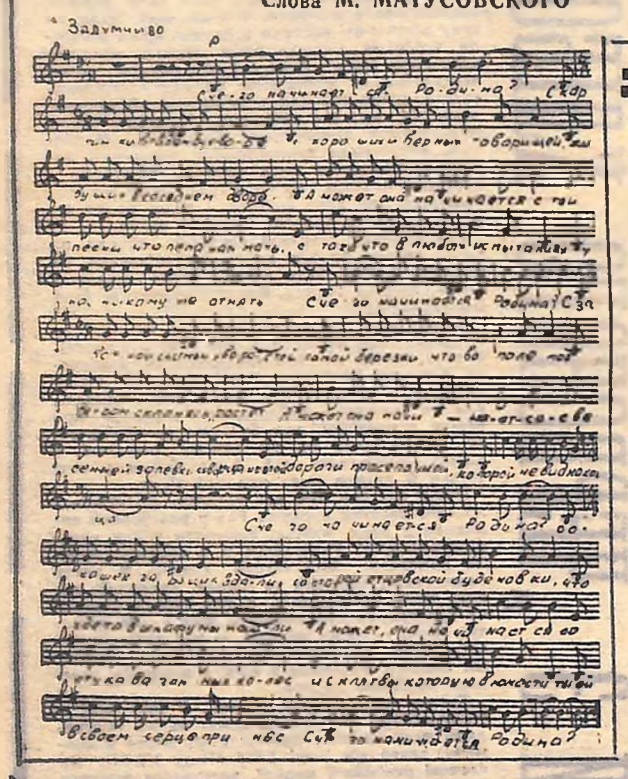

С чего начинается Родина?
С картинки в твоем букваре,
С хороших и верных товарищей,
Живущих в соседнем дворе.

А может, она начинается
С той песни, что пела нам мать,
С того, что в любых испытаниях
У нас никому не отнять.
С чего начинается Родина?
С заветной скамьи у ворот.

С той самой березки, что во поле,
Под ветром склоняясь, растет.
А может, она начинается
С весенней запевки скворца?
И с этой дороги проселочной,
Которой не видно конца?
С чего начинается Родина?
С окошек, горящих вдали,
Со старой отцовской буденовки,
Что где-то в шкафу мы нашли.
А может, она начинается
Со стука вагонных колес
И с клятвы, которую в юности
Ты ей в своем сердце принес?
С чего начинается Родина?

РУЧНИЙ ДЕЛЬФІН

Півтораметровий дельфін щодня з'являється біля міського пляжу Євпаторії. Він не тільки підпускає до себе людей, що купаються, а навіть дозволяє себе гладити.

Відпочиваючі назвали морського гостя «Альмою». Почувши це прізвисько, тварина спішить до людей і чекає пригощення. Їсть тільки рибу, причому охоче бере її з рук. Пробували давати дельфінові фрукти, овочі — він категорично відмовляється.

Особливо подружилась «Альма» з дітьми: дозволяє їм сідати на спину і навіть катає малят.

(РАТАУ).

ХЛОПЦІ, НЕ ЧІПАЙТЕ ТІТКИ!..

ОПОВІДАННЯ

В НАШОМУ товаристві хлоп'ят-степовиків в той час жила напрочуд непохитна рівність. Усі ми виколихувалися в колисці грізних літ, усі прикривали худі плечі однаковими сякими-такими дещицями, віднайденими матерями в спустошених війною закутках. І ми не допускали думки, що хтось із товаришів може бути запламованим. Навпаки, у наших нестрижених головах засіло одне: ми — діти героїв... А що наші батьки дійсно герої і всі вони єдиною лавою йдуть на ворога — живі, мужні, несхитні, — ми не сумнівалися.

Аж якось одного разу, коли з ласки діда Овсія ми покупали в обідню пору п'ятірко уцілілих колгоспних коней і товклися, галасуючи, на зеленій траві біля конюшні, Микола Чудій, найстарший серед нас літами, штовхнув Левка Ведмедуху і, скорчивши гримасу, сказав йому:

— Ну, пленний, так де ж твій батько?

Це було настільки несподівано, що галас обірвався на найвищій ноті. Микола стояв у задерикуватій півнячій позі перед Ведмедухою, а той опустив голову, ніби зів'яв, і часто-часто заклипав повіками. Потім крутнувся й чимдуж подався через вигін до своєї хати, що стояла на відлюдді.

Ще якийсь час панувало оціпеніння. А коли хлопці оговтались, то змусили Миколу пояснити, для чого він образив Левка.

Виявилось ось що. До Миколиної матері недавно зайшов дядько Антон, що приніс недавно нібито з фронту і нібито перебиту руку й став головою сільради. Спочатку погомонів про якісь діла, потім випив чарку самогону, похвалився нагородами, новим костюмом («лікувався на Кавказі — там і купив»), пообіцяв зайти й ще. А вже виходячи з хати, мовив:

— Я тобі, Марфо, скажу, ось що. Солдатське діло таке: сьогодні ти герой, тобі слава й ордени, а завтра так повернеться ситуація, що й сам собі не рад. Клянусь оцією рукою!.. Ось я Мотрі Ведмедусі вручив повідомлення: мовляв, ваш чоловік, Кость Семенович, пропав без вісті. Туманне діло, Марфо, ой туманне! Та чи я не знаю тих безвістей? Розгубився чоловік, злякався, ну й той... руки вгору. А це значить на коліна, а це значить настоящий плен!

Те, що розповів Чудій, приголомшило. Жаль було нам Левка, тітки Мотрі та й дядька Костя... Але що зробиш? Не збреше ж дядько Антон, на медалі якого ми задивлялися жадібними очима і який нам замість розповідей про фронт чомусь танцював лезгінку і кричав не то «аса!», не то «каса!»

Хлопці відцурались від Левка, та й сам він майже перестав з'являтися в гурті. Коли ж іноді приходив на вигін чи в гуту-прегуту посадку, де ми звичайно гралися, його зустрічали насмішками і отим Миколиним «ну, пленний, що?...» Левко нітився і, ображений, ішов геть.

Ще злішими стали хлопці на Ведмедуху, коли в село принесли звістки про загибель смертю хоробрих батьків Василька Чечори, Петра Лаготи і Миколи Мельничука. Всіх гризло одне питання: а хіба Левків батько не міг не здатися в полон, теж загинути смертю героя?

Наші роздуми над цим питанням привели до того, що ми дістали й до Левкової матері, тітки Мотрі. Спочатку десь із схованки, перекрученими до невпізнання голосами, хлопці поодинці сипали їй у слід різні колючі словечка. Та цього згодом здалося мало. Уздрівши, що вулицею чи вигоном іде тітка Мотря, зажурена аж чорна, натомлена, з похиленою головою, ми збиралися до гурту і, навчені Миколою Чудієм, починали на всі голоси й підголоски:

На городі верба ря-а-а-сна,
Там стояла Мотька кра-а-а-сна,
Ой, стояла, по-о-зі-ха-а-ла,
З плену Костя ви-и-иг-ляда-а-а-ла!..

Тітка Мотря ще нижче схиляла голову і, не дивлячись у наш бік, пришвидшувала кроки. Її мовчання ми сприймали як визнання нашої правоти і ставали ще набридливішими. Здавалося, вся наша увага зосередилася на хатині за селом та її мешканцях.

Нарешті, тітка Мотря не стерпіла. Запримітивши декого з нас, вона пішла в сільраду до Антона Копиці і, розплакавшись, поскаржилася:

— Та чи я ж винна, що таке скоїлося? — схлипувала вона, витираючи сльози, що лилися з голубих-голубих очей. — А чи Левко в тому винен, Антоне Петровичу? Повірте, я більше не можу, мені світ немилий...

Копиця слухав тітку, зітхав раз-по-раз, тарабанив пальцями по столу.

— Ох, Мотько, Мотько, — сказав він, — яка ж ти проста! Чи ж я дітям язики повириваю? Та й те сказати: я сам фронтовик і знаю, що то таке за «пропав безвісті». Десь потрапив Кость у переплют, розгубився ну... злякався...

— Брешеш! Брешеш, Антоне! Не міг Костя злякатися! — закричала тітка Мотря і, ридаючи, вискочила з сільради. І знову понесла свою невтому образу до хатини на відлюдді...

Хлопці дізналися про скаргу. Але це аж ніяк не пом'якшило їх душ. А коли в село почали повертатися батьки — безрукі і безногі, з пошматованими грудьми, прикритими блискучими нагородами, наша ватага стала ще настирливішою...

Одного разу ми купалися в ставу, смажили свої тіла на гарячому піску край берега. Раптом хтось змовницьки у півголосу сказав:

— Гляньте, гляньте: Мотька!

Заклякнувши на мить від цього повідомлення, хто в якій позі був, ми дивилися в одному напрямку. Тітка Мотря, як завжди, схиливши голову, спускалася з гори на греблю, ведучи за собою корівчину. Корова припадала на ногу і при цьому щоразу якось неприродно витягала голову вперед і стогнала. Мабуть, пошкодила ногу об косу в жатці або ще деінде. Хіба раз таке бувало.

Ми перевели погляд на Чудія. Він стояв на своїх довгих ногах зовсім голий, мокре волосся стовбурчилося їжаком на голові, а витрішкуваті очі азартно світилися. Він підняв руку. І опустив. І над широким ставом галаснуло, як хвиля, зашелестіло в прибережних вербах:

На городі верба рясна,
Там стояла Мотька красна...

Можна собі уявити, скільки ми могли співати, якщо зважити, що кожного дня до існуючої пісні доточувався куплет. І кожний з них був дошкульніший за попередній.

Але цього разу ми не дотягли й до середини. Несподівано позаду нас хтось надривно заярчав, ніби шьохнув батогом по голих спинах:

— Хло-о-пці!

Нам заціпило. Ми повернули голови й побачили, як до нас скакав на своїх милицях дядько Онопрій Булавенко. Ніхто з нас навіть не міг збагнути несподіванки, всі завмерли на піску. А дядько Онопрій закляк перед нами, звісився на обидві милиці і трусився всім тілом.

— Не смійтеся! Чуєте! Не чіпайте тітки, хлопці! Чуєте?

Він дивився на нас і трусився. Він плакав, дядько Онопрій. І за сльозами, здається, не бачив нічого. Бо коли ми поодинці, тихо поцупивши свої благенькі штанці з модними жіночими гудзиками на поясках, накивували п'ятами, він мовчав...

Після того випадку хлопці навіть не згадували імені тітки Мотрі, а на Левка дивилися, як і раніше, по-доброму і співчутливо. Чому?

* * *

Минуло багато літ. Хлопці з нашої ватаги-хору роз'їхалися по всьому світу. Хто став інженером, хто артистом, хто офіцером...

В той день, коли в нашому селі на видному місці, посеред майдану, встановляли меморіальну дошку з іменами полеглих за свободу Вітчизни односельчан, нас дома було тільки двоє: я та Васько Чечора, геолог. Ми разом пішли на мітинг.

Пробралися в центр натовпу, до брили, що потонула в квітах. На ній було викарбувано прізвища: Лагоза, Мельничук, Чечори, Яценко, Горовенко... Ведмедуха і ще не менше півсотні.

Я озирнувся довкола. В траурному мовчанні схилили голови простоволосі жінки, діти, колишні, всі в нагородах, воїни. А он і тітка Мотря утирає сльозу. А он і дядько Онопрій знаком запитання повис на милицях.

Раптом погляд сягнув через натовп під розложистий клен. Там, сховавшись від пекучого сонця, переступав з ноги на ногу, притискуючи до грудей кашкет і приховуючи ним свою медаль, Антон Копиця. Видно було, що його мучить нетерплячка від цього довгого трауру.

Я штовхнув ліктем Васька і кивнув у бік Копиці.

— Бачу, — сказав він мені стиха. — Бачу. Кажуть, він уже давно не головує в сільраді. І лезгінку не танцює для хлоп'ят...

Георгій ЩЕРБИНА.

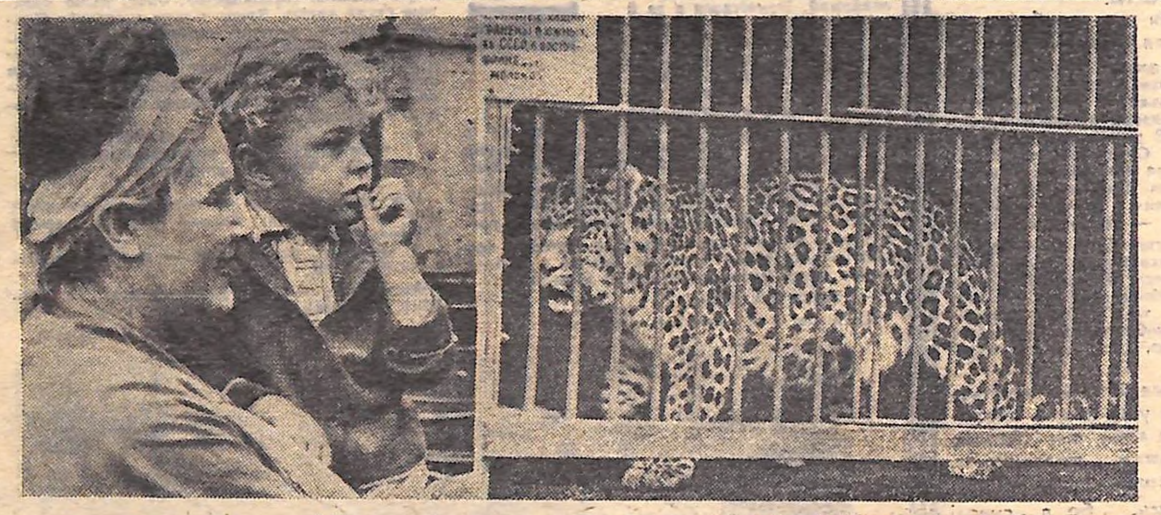

ГОСТІ З ЧУЖИХ ЗЕМЕЛЬ

Афіш, які б повідомляли про те, що в Кіровограді працює зоопарк, дуже мало. Але це не зменшує його популярності. Відвідувачів тут — безперервний потік. І більшість, звичайно, — діти. Вони й стали популяризаторами екзотичного видовища.

Гості з центральної Африки, Середньої Азії, Крайньої Півночі привільно почувають себе в нашому місті. А те, що «сторонніх» багато, їх не хвилює. Звикли вже. І до подорожей теж. Шлях від Москви до нас перенесли чудово. Білий ведмідь, правда, майже не вилазить із свого басейну: жарко.

Найбільше глядачів біля мавп.

120 голів різних звірів і птахів привіз філіал Московського зоопарку в наше місто. Тут майже всі дикі родичі нашої домашньої кішки, білі, руді і чорні ведмеді, вовки, страус, папуги...

Тиждень ще побудуть чужоземні гості у нас, а потім — на Кавказ. Так уже заведено: навесні і влітку вони їздять по північних містах, восени і взимку — по південних...

Фото О. Рябовола.

Футбол

НІ ЧИСЛОМ, НІ ВМІННЯМ

Інтервал між двома останніми турами чемпіонату країни з футбола серед команд другої групи класу «А» тривав лише чотири дні. Ще не вивітрилися неприємні враження від гри футболістів кіровоградської «Зірки», коли вони зазнали поразки (1:2) від «Авангарду» Жовтих Вод. І ось позавчора наша команда піднесла своїм прихильникам черговий сюрприз: зіграла з кременчуцьким «Дніпром», який займає п'ятнадцяте місце в турнірній таблиці, внічию — 1:1.

Прагнучи реабілітувати себе за невдалий виступ у попередньому турі, кіровоградці почали гру жваво. Але в їх діях відчувалася скутість, нервозність, невпевненість у своїх силах. Не видно було добре продуманих комбінацій, м'яч часто адресувався не за призначенням.

Господарі поля ніяк не могли палагодити взаємозв'язок між ланками. Безпорадність виявив, зокрема, лідер атак Корольов. Він уникав гострої боротьби, а коли й заволодівав м'ячем, чомусь поспішно віддавав його комусь із партнерів, які перебували у менш зручному становищі для взяття воріт. Не кращим чином діяли Віктор Ступак, Віктор Квасов, Володимир Дерябін, Віктор Сучков.

Природно, що за таких обставин наші земляки не могли розраховувати на успіх. Навіть і тоді, коли в «Дніпрі» лишилося десять гравців (на 30-й хвилині матчу за грубість був видалений з поля Євген Саричев), гості стійко захищалися, самі часто переходили в наступ.

Тільки на 65-й хвилині зустрічі Андрій Товт, який виділявся працьовитістю, проштовхнув м'яч у ворота «Дніпра». Та незадовго перед кінцем матчу кременчуцькі футболісти зуміли відквитати гол і уникнути поразки.

Поєдинок між дублюючими складами цих команд, який відбувся напередодні, закінчився з рахунком 2:0 на користь «Зірки».

22 вересня кіровоградці гратимуть у Дніпропетровську з «Дніпром», який перебуває в провідній групі команд.

ПЛЮС ДВА ОЧКА

Уболівальники олександрійського «Шахтаря» можуть доплюсувати до балансу команди ще два очка. Зустрічаючись у черговому турі з нікопольським «Трубником», гірники здобули перемогу — 2:1. М'ячі забили Костянтин Малінін та Василь Капінус.

Завтра «Шахтар» приймає на своєму полі футболістів «Енергії» з Нової Каховки.

Є. ШАБАЛІН.

І сміх, і гріх.

ВИ І ВАША ТІНЬ

Мал. Б. КУМАНСЬКОГО.

АДРЕСА і ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: секретаріату — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград.

Т. в. о. редактора Ю. МОТОРНИЙ.

БК 01149. Індекс 01197 Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2. Зам. № 4502. Тираж 41 200.